

at Svendelønnen i de første Aar skal være mindre, men der kunde muligt etableres et Samarbejde mellem Svendenes og Mestrenes Organisationer, der kunde formidle Overgangen. Jeg ved jo nok, at de ellers staa som to krigsførende Magter. Vi have jo i Virkeligheden to staaende Hære, der staa med Gevær ved Fod overfor hinanden. Medens vi kæmpe for Freden udadtil, staa de to Hære overfor hinanden her inde i Landet. Det vide jo ogsaa Socialdemokraterne og Mesterorganisationerne meget godt. Hver har sin Krigskasse, de vide godt, at der ikke kan føres Krig uden Penge, og sørge derfor efter bedste Evne for at have dem i Orden. Men her er et Omraade, hvor disse to Organisationer kunne samarbejde, saaledes at denne Overgang blev formidlet en Smule. Beløbet kunde maaske opsamles i en Sparekassebog i Løbet af et Par Aar. Selvfølgelig skulde denne Sparekassebog være den paagældendes Ejendom. Sparsommelighedstanken bliver derigennem fremmet. Det er i Virkeligheden en meget farlig Økonomi, der kommer ud af, at en ung Mand faar sin fulde Arbejds løn udbetalt og vænner sig til at bruge den. Naar han saa bliver Familiefader, skal hele Familien leve af den samme Ugeløn. Jeg har haft Lejlighed til at se, hvorledes mange Familier, der stiftes saaledes, savne næsten enhver Modstandsevne overfor de Uheld, som Livet fører med for næsten enhver Familie. Jeg tror, at der her er et Punkt, hvor der burde etableres et Samarbejde, og hvor alle maatte kunne være med for at finde den bedste Form. Jeg har for øvrigt selv anvendt denne Fremgangsmaade i nogle Tilfælde, og jeg tror ogsaa til de paagældendes Tilfredshed; men det var altsaa ifølge frivillig Overenskomst, og jeg tør ikke svare for, at den Form er den rigtige. Men jeg tror, at i det Øjeblik Svende- og Mesterorganisationerne kunde finde en Form, som pegede noget i Retning af det, jeg her har antydnet, vilde de gøre baade de enkelte Mennesker og vort Samfunds Økonomi en ikke ringe Tjeneste.

Endelig vil jeg gøre en Bemærkning til den højtærede Finansminister. I sit indledende Foredrag ved Fremsættelsen af Finanslovforslaget og de Skattelove, der ere blevne forelagte, udtalte Ministeren den Grundtanke, at naar vi fik disse Skattelove, vilde vi kunnehaabe paa, at der vilde blive Balance i Statshusholdningen. Jeg vil haabe, at Finansministeren maa have Ret i dette. Jeg vil haabe, at de tidligere gode Aar, som vi have været inde i, og hvor vi have været til Gilde, maatte resultere i, at

vi faa Gildemaden betalt, og at vi saa vare komne til det sunde daglige Brød. Men jeg kan ikke nægte, at jeg nærer i Virkeligheden en lille Kende Tvivl om, hvorvidt det vil vise sig, at dette er rigtigt. Jeg finder paa Finanslovforslaget for mange Udgiftposter, hvor Statskassen staa fuldstændig aaben — om jeg saa maa sige —, og hvor Risikoen er betydelig, fordi den hviler paa ret uberegnelige Faktorer, paa Udgiftposter, som i Aarenes Løb sandsynligvis ville vise en ikke ringe Stigning. Jeg tænker baade paa de humane og sociale Love — hvis man ikke faar Menneskenes Tanker ændrede en lille Smule —, og jeg tænker paa Lønningslovene med Anciennetetsberegningerne og de kommentle meget stigende Pensioner. Det skal nok vise sig, at det betyder ret store Beløb, og det kunne vi tale aabent og frit om her, for i den Henseende have alle Partier troligt hjulpet hinanden; den ene har ikke noget at lade den anden høre. Paa den anden Side vil Finanslovens Indtægts side vel sagtens ogsaa vokse med Folketallet og maaske ogsaa som Følge af flere andre Faktorer, saa det er jo muligt, at der kan skaffes Balance. Men jeg vil dog ikke undlade at udtale min Frygt i saa Henseende, ikke fordi jeg ønsker, at vi skulle have flere Skattelove, thi den Glæde, som Folk føle overfor en betydelig Sum af Skattelove, er jo behersket, men fordi jeg gerne vil have, at der vises den yderste Agtpaagivenhed.

Da jeg nu er ved de humane Love og har sagt et og andet om dem, vil jeg gerne endnu gøre en enkelt Bemærkning vedrørende Loven om Underholdsbidrag til Børn. Jeg talte for ikke ret længe siden med en Mand, som var inde i denne Sag, og som havde med Udbetaling af den Slags Bidrag at gøre. Han sagde: Det rigtigste, en Mand, der lider af en Sygdom og har en Mistanke om, at han ikke overlever den, og kan regne ud, at hans Familie vil komme til at sidde i trange Kaar bagefter, kan gøre, er, selv om han helst vilde dø i sin Familys Skød, at lade sig skille fra sin Hustru, thi i saa Tilfælde vilde hans Børn kunne faa en Samfundsunderstøttelse, og han vilde derfor i Virkeligheden i høj Grad vise sin Familie Kærlighed ved at fremme en saadan Skilsmisse. Dette er jo en meget skarp Udtalelse. Det er en Udtalelse, som jeg ikke vil gøre til min, langt fra. Men rent økonomisk set har Manden jo Ret, saaledes som vor Lovgivning er i Dag, og som den vil vedblive at være, medmindre det Lovforslag om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd, som nu er fremsat, ophøjes til Lov.